

Vui Buồn Hường Đạo

Thân gửi đến những huynh trưởng và bạn bè cùng đội Linh Dương của Thiếu Đoàn Chi Lăng, Tuần Kamikazé của Kha Yết Kiêu, và Tráng Đoàn Yên Thế, Đạo Đông Thành, Châu Gia Định.

Viết về những kỷ niệm trong Hường Đạo thì nhiều lắm. Vui có mà buồn cũng có. Có những kỷ niệm tôi còn nhớ đến ngày hôm nay vì quá đẹp, quá hồn nhiên. Nhưng ngược lại, cũng có những kỷ niệm buồn vì làm nhớ đến những thằng bạn thân mà nay không còn nữa, hoặc đã làm mình một phen khiếp vía và tức giận.

Để tôi kể trước cho các bạn đọc về chuyện buồn, mà tôi không quên.

Thường thường Tết đến, năm nào tôi cũng đạp xe đi chúc Tết anh Đoàn Trưởng hay những ân nhân của Đội, của Tuần. Khi thì đi một mình, khi thì đi cùng các đội sinh khác. Tôi không nhớ rõ năm nào, chắc năm 1968 hay 1969 gì đó, lúc đó tôi đang tham gia ngành Kha, tôi rủ vài đội sinh, khoảng 5, 6 đứa, đèo nhau bằng xe gắn máy đến chúc Tết "Má Hai" ở tận bên Gia Định, gần Chợ Bà Chiểu. Chúng tôi gọi Bà một cách yêu thương như thế vì Bà đối xử với bọn này như con cháu trong nhà. Chúng tôi còn được bà cho phép đến nhà chơi. Bà làm ở Bộ Xã Hội nên khi nào bà cần nhiều người đi phát quà hay làm chuyện thiện

nguyện, như phụ tổ chức trại hè cho con của các gia đình nghèo, ...là bà nhờ chúng tôi đến giúp một tay.

Tôi nhớ Tết năm đó, chúng tôi đã ở chơi nhà của Má Hai khá lâu để chơi bầu cua cá cạp. Vào khoảng xế trưa, bọn này xin từ giã để đi chúc Tết chỗ khác. Trên con đường Lê văn Duyệt, hướng vào Sài Gòn, vừa qua cầu Bông, chúng tôi cả tịch cà tang, thông thả ngừng ngay ngã tư để chờ đèn xanh. Trên xe tôi, chở thằng bạn tên Chương, ngồi phía sau. Hai đứa đang mãi mê trò chuyện vui về về những ngày Xuân. Thình lình một chiếc xe hơi trờ tới, đậu sát bên tôi, và một người trong xe nhảy xuống, chụp chặt lấy tay tôi làm tôi hoảng hốt, nghĩ rằng có ai giật lấy đồng hồ của mình. Nhưng không phải vậy! Họ kêu to và la toán lên: "Ăn cướp, ăn cướp". Tôi vùng vẫy, kháng cự theo lẽ tự nhiên. Những người ngồi trong xe cùng quả quyết tôi là kẻ cướp giật, nghĩa là tôi đã giật mất

một món nữ trang đắt tiền gì đó của người phụ nữ đang ngồi cận tái xế. Số là mấy ngày Tết ai ai cũng làm đẹp, ăn mặc trang nhã và đeo nữ trang đầy người khi đi mừng tuổi. Thế là một món bỏ cho bọn cướp giật có cơ hội phạm pháp. Theo lời họ kể, có 2 người đèo nhau trên một xe gắn máy, giả vờ không biết đường nên chạy sát xe để hỏi. Bà ta đưa tay ra ngoài để chỉ hướng đi, thế là chúng nó nắm lấy tay bà rồi giựt phăng đi món nữ trang đeo trên tay, mà tôi không rõ là gì, và tẩu thoát bằng xe gắn máy. Chỗ họ bị giật mất nữ trang ở trên đường Hàng Xanh, Gia Định. Chiếc xe hơi của bà ta đã cố đuổi theo xe gắn máy đến cầu Bông thì bị mất dấu vì ngay lúc đó đèn lưu thông đổi sang đèn đỏ. Thôi thì cứ nhắm đại ai đó đang cỡi xe gắn máy đậu gần đây để la hoảng lên cho đỡ tức, thế là tôi bị phao vu là kẻ cướp. Tôi nhất định phản đối nhưng không ai nghe. Họ cũng không khám người tôi để tìm tang chứng. Cảnh sát đứng gác nơi đây nhất

định bắt tôi đưa về bót quận Nhất để điều tra và lập biên bản. Chương, bạn tôi, tuy ngồi cùng xe gắn máy với tôi nhưng không bị bắt nên chạy gấp về nhà của tôi báo tin cho Cha tôi đến bót nói chuyện. Lẽ dĩ nhiên vì không có bằng chứng và lý do, nên sau đó tôi được thả ngay. Nhưng trong những ngày Tết năm đó, tôi bị cấm không được đi đâu cả. Tôi nghĩ là mình xui, nên chịu thôi. Bởi đầu Xuân xuất hành không xem hướng nên bị bà chủ tiệm trên đường Tự Do ngày xưa tình nghi ăn cướp cạn vấy thôi. Không những thế, tên họ tôi, may mắn là được viết tắt, cùng câu chuyện này được đăng lên nhật báo, trong mục từ thành đến tỉnh, với tit in đậm rất giật gân “ Sinh viên Luật giật nữ trang”. Tôi nghĩ, lần sau đi chúc Tết, sẽ mặc đồng phục Hướng Đạo, sẽ không ai nghi ngờ mà bắt lầm.

Bây giờ tôi kể qua chuyện Hướng Đạo vui nhé. Khi nói đến Hướng Đạo là phải nói đến

đi trại. Trại là niềm vui bất tận của hướng đạo sinh. Thế mới có câu hát” Trại Trường, Trại Trường rèn trang thanh niên. Núi đồi, núi đồi tình thương vô biên, ...”. Dù sống trong chiến tranh, súng nổ đạn pháo kích hằng đêm, những đất cắm trại có an ninh rất hiếm, chỉ lần quân ở Thảo Cầm Viên Sài Gòn hay xa hơn là ở Thủ Đức, Suối Tiên, thế mà tôi lúc nào cũng cố gắng đi, dù phải cãi Cha cãi Mẹ. Còn đi trại xa (Lái Thiêu, Mỹ Tho,..) thì không có tên của tôi vì Cha Mẹ không cho phép. Trại ngắn cuối tuần, trại nhiều ngày, trại gần, trại gần gần, nó hấp dẫn tôi quá sức. Cũng với chiếc xe đạp cọc cạch, nào chạt từ gậy thủ công đến nồi niêu xoong chảo, cắm thêm cờ đội, vai vác balô, tôi đã đạp đi khắp Sài Gòn, Gia Định cho đến Thủ Đức, Biên Hòa không biết mệt. Bây giờ nghĩ lại, tôi khâm phục chính mình, sức đâu mà khỏe thế. Có lần tôi cắm trại vài ngày ở vườn Tao Đàn nhân dịp thành phố tổ chức Hội Chợ tại đây. Kha đoàn tôi tham dự và

xây một gian hàng trò chơi đại khái như “Thả vòng Vịt“, nhưng ở đây là “ Câu Vịt” để giúp vui trẻ em và người lớn ham vui. Người tham dự sẽ mua một cần câu có móc ở đầu dây, dùng cần câu thả xuống một hố sâu ở giữa gian hàng. Dưới đó có những món quà, gói ghém bằng hoàng trong giấy hoa nhưng không biết bên trong là chi, ai may mắn thì câu được những món quà đắt giá như búp bê, dụng cụ học sinh, nếu không thì nhận quà an ủi như mặt nạ da đỏ, cái bánh viên kẹo, Tôi có nhiệm vụ câu “cò mồi” để gian hàng lúc nào cũng thấy đông khách và sẽ hấp dẫn người chơi. Công viên Tao Đàn trong những ngày Hội Chợ rất chật chội vì có đông gian hàng. Không biết vì lý do gì, gian hàng chúng tôi phải dựng ở gần một cầu tiêu công cộng mà tình trạng vệ sinh rất tồi tệ. Mỗi lần có gió thổi qua và lạc hướng về hướng gian hàng là cả bọn chúng tôi nhanh tay chuyển nhau chai dầu xanh để hít mạnh, hầu tránh phải ngửi cái mùi xú uế ấy. Thế mà ai ai cũng cười vui suốt ngày.

Chỉ tiếc là thời gian tham gia ở ngành Kha và Tráng không được lâu. Tôi vì chuyện học nên phải bỏ ngang chuyện Hứng ...Đạn nữa đành. À, để tôi kể chuyện chót cho các bạn nghe. Số là tôi hay nói giỡn chơi với bạn bè , Hướng Đạo là “Hứng... Đạn”, vì gia đình lúc nào cũng than phiền rằng chuyện nhà không làm mà lại đi gánh vác chuyện ngoài đường. Năm nào đó tôi không nhớ rõ, vào dịp Tết đến, Đạo

tháng Chạp mà nên nhà nhà đốt pháo để đón mừng năm mới sắp tới. Nhưng những người lính trực, không có pháo, lại nổi hứng nên dùng súng bắn chỉ thiên thay pháo để mừng Xuân.

Đông Thành có tổ chức một kỳ Trại Đạo trong Dinh Tỉnh Trưởng Gia Định bắt đầu từ chiều 30 tháng Chạp. Cả đội tham dự, riêng tôi thì không được Cha Mẹ cho phép đi cắm trại đêm vì một lý do nào đó tôi không nhớ rõ. Nhưng vì tôi ghiền Hường Đạo, khoái đi trại, và một phần là đội trưởng nên cố gắng lên tham gia trại buổi chiều hôm đó, nhưng tối tôi phải về nhà và sáng hôm sau sẽ trở lên lại. Đêm đó là đêm 30

Họ có biết đâu rằng, một đầu đạn của họ đã vô tình rơi xuống trúng anh Trường, một đội sinh của tôi, ở gần tai và đã lấy đi một mảng da đầu. Tôi chỉ nghe kể lại rằng máu ra nhiều và anh phải được đưa vô nhà thương để thẩm định vết thương và băng bó. Sáng hôm sau, khi tôi trở lại đất trại thì được nghe tin dữ. Tôi vội vàng đi ngay vào nhà thương thăm anh. Đầu của anh băng trắng toát nhưng cũng may anh đã tỉnh và phải nằm

bệnh viện để tĩnh dưỡng trong những ngày Tết. Tết đến có kẻ nằm nhà thương, có kẻ ngồi bó. Quả thật là Hứng... Đạn.

Bây giờ ở xa quê hương, mỗi lần nhớ về quê cha đất tổ, nhớ đến thời niên thiếu với những ngày sinh hoạt Hường Đạo, tôi thấy mình có quá nhiều may mắn và hạnh phúc. Một thườ hoa niên với Hường Đạo, có quá nhiều kỷ niệm đẹp, quá tuyệt vời. Tôi phải cảm ơn Đất Nước tôi, Cha Mẹ tôi, người bạn đời, các anh Huynh Trưởng và các bạn bè Hường Đạo đã cho tôi cơ hội tham gia và tạo cho tôi thành một người Việt biết yêu Quê Hương.

Thọ Kamikazé

Hôm nay Trường cho sói chơi đồ vui. Trường đưa ra 1 câu hỏi thí dụ :
Trường: Em nào biết sinh nhật của đoàn mình tháng nào, năm nào?
Sói thông minh: Dạ tháng 6 năm 1980

Trường: Giỏi. Vậy bây giờ chúng ta chia làm 2 đội, các em tự nghĩ ra câu hỏi cho đội bên kia trả lời. Nhớ là chỉ hỏi về sinh hoạt hướng đạo và về đoàn của mình thôi. Đội nào trả lời đúng sẽ có phần thưởng.

Sói lém lỉnh (vội vàng đưa tay lên): Em có câu hỏi rồi ạ.

Trường: Giỏi, vậy em hỏi lớn lên cho bạn nào biết thì trả lời.

Sói lém lỉnh: Đồ các bạn liên đoàn mình Akela nào.... ít tóc nhất ?

Trường: Oh my God !!!!

Sói tò mò